

who sits idle is considered a “sitting place of frivolous people” and is punished severely, as was mentioned above on the subject of frivolity. How much more so is this true of someone who actively engages in idle conversation. Furthermore, idle conversation leads to speaking evil about others, talebearing, frivolity, and speaking

disparagingly regarding others. May the Merciful One save us.

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Ch. 2

(1) On fast days, even an individual who is praying alone, if he is fasting, adds the paragraph; [ענגנו] Answer us, O God, answer us ...., in the blessing of; Who hears prayer. [However,] The leader of the prayers says this paragraph as a blessing of its own between the blessings about redemption [ראה] and about healing [רפאנו]. He concludes it with the words; Who responds in time of distress and saves. Thus his prayer consists of twenty blessings. On the Ninth of Av, we add in the blessing of; Who rebuilds Jerusalem, the paragraph; Console, Lord, our God, upon us and upon Israel, Your people, and upon Jerusalem, Your city, the mourning city ... . (2) Throughout the rainy season, in the second blessing, a person recites; You cause

the rain to fall. In the sunny season, he says; You cause the dew to fall. From which day does a person [begin to] say; You cause the rain to fall? Starting at the additional [mussaf] prayer on the last day of Succot [שמיני עצרת] and continues until the morning prayer on the first day of Pesach. Starting from the additional [mussaf] prayer of the first day of Pesach, he recites;

You cause the dew to fall.

PEKUDAI FOR THURSDAY

TORAH

פקודי ליום חמישי

תורה

יבין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

יא וְהַטּוֹר הַשְּׁנַי נֶפֶךְ סַפִּיר וִיהֶלֶם: יב וְהַטּוֹר יא וְסֻדְרָא תְּנִינָא אֲזַמְרָגְדִין שְׁבִיזוֹ וְסִבְהֶלֶם: יב וְסֻדְרָא

(11) And the second row: *Nofekh*, *sapir* and *yahalom*; (12) And the third row:

תְּלִיתָאָה קִנְפֵי טָרְקִיָּא וְעִין
עֲגֻלָּא: יג וְסֹדְרָא רַבֵּי עֲאָה
כְּרוֹם יָמָא וּבֹרְלָא וּפְנִטְרֵי
מְשַׁקְעֹן מְרַמְצֹן דְּדֵהב
בְּאִשְׁלֻמוֹתְהוֹן: יד וְאִבְנֵיָא עַל
שְׁמֵהּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִין תְּרִתֵי
עֶסְרֵי עַל שְׁמֵהּתְהוֹן כְּתַב
מְפָרֵשׁ כְּגִלוּף דְּעֻזְקָא גְּבֵר עַל
שְׁמֵיהּ לְתַרְוִין עֶסֶר שְׁבִטִין:
טו וְעִבְדוּ עַל חוּשְׁנָא תַפְיִן
מִתְחַמְן עוֹבְדֵי גְדִילוּ דְּהַב דְּכִי:

הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שֶׁבוּ וְאַחֲלָמָה: יג וְהַטּוֹר
הַרְבִּיעִי תַרְשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה מוֹסַפֵּת
מִשְׁבַּצַּת זֹהָב בְּמִלְאָתָם: יד וְהָאִבְנִים עַל־
שְׁמֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵנָּה שְׁתֵּים עָשָׂרָה עַל־
שְׁמֵתָם פְּתוּחֵי חֹתֶם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ לְשָׁנִים
עָשָׂר שְׁבֻט: טו וַיַּעֲשׂוּ עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֻׁרַת
גְּבֻלַת מַעֲשֵׂה עֶבֶת זֹהָב טְהוֹר:

Leshem, shevo and achlamah; (13) And the fourth row: Tarshish, shoham and yoshfeh. They were encompassed in gold housings, filling the complete depth [of their settings]. (14) The stones had on them the names of the sons of Israel, [each of] their names on [one of] the twelve [stones]. Each one's name was engraved as on a signet ring, for the twelve tribes. (15) And for the Breastplate, they made securing chains, [connected] at its edges, the work of braiding, out of pure gold.

PROPHETS I Kings 8

נביאים מלכים א פרק ח

י וְהָיָה בְּמִפְקֵי פְּהִינְיָא מִן
קוֹדֶשְׁא וְעַנְן אֲמִיטְתָא אֲתַמְלִי
יֵת בֵּית מִקְדָּשָׁא דִּיִּי: יא וְלֹא
יִכִּילוּ פְּהִינְיָא לְמִיקָם לְשִׁמְשָׁא
מִן קֳדָם עֲנָנָא אֲרִי אֲתַמְלִי
יִקְרָא דִּיִּי יֵת בֵּית מִקְדָּשָׁא

י וַיְהִי בְצֵאת הַכֹּהֲנִים מִן־הַקֹּדֶשׁ וְהָעֲנָן מָלֵא אֶת־
בֵּית יְהוָה: יא וְלֹא־יִכְלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשֵׁרֶת
מִפְּנֵי הָעֲנָן כִּי־מָלֵא כְבוֹד־יְהוָה אֶת־בֵּית יְהוָה:
יב אָז אָמַר שְׁלֹמֹה יְהוָה אָמַר לְשָׁכֵן בְּעֶרְפֹּל:

דִּיִּי: יב בְּכֵן אָמַר שְׁלֹמֹה יי אֲתַרְעִי לְאַשְׂרָאָה שְׁכִינְתָּה בִירוּשָׁלַם:

(10) And it was to pass, when the priests came out of the holy place, that the cloud filled the House of the Lord, (11) And that the priests could not stand to minister because of the cloud; for the Glory of the Lord had filled the House of the Lord. (12) Then Shlomoh said, The Lord said that He would dwell in the thick darkness.

RASHI

רש"י

(10) When the priests came out of the holy place — who were carrying the Ark into the Sanctuary. (12) Then Shlomoh

(י) בְצֵאת הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ. שְׁנִשְׂאוּ הָאָרוֹן בְּדִבְרֵי: (יב) אָז אָמַר שְׁלֹמֹה. כְּשָׂרָאָה הָעֲנָן אָמַר

said — when he saw the cloud, he said,

יג בנה בניתי בית זבל לך מכוון לשבתך עולמים: יג מבנא בניתי בית מקדשא
 יד ויסב המלך את-פניו ויברך את כל-קהל ישראל וכל-קהל ישראל עמד: יד ויסב המלך את-פניו ויברך את כל-קהל
 ישראל וכל-קהל ישראל עמד:

דישראל קאים:

(13) I have surely built you a House in which to dwell; an established place for You to dwell in forever. (14) And the king turned his face around, and blessed all the Congregation of Israel; and all the Congregation of Israel stood;

RASHI

רש"י

Now I see that the Divine Presence is in the House which I built, for thus did He promise that He would dwell in it from the midst of a cloud and thick darkness [as it says; "For I

עתה רואה אני שהשכינה שורה בבית שבניתי שהרי כף הבטיח ואמר שישכון בו מתוך ענן וערפיל: (יג) בית זבל. בית דירה:

will appear over the Ark cover in a cloud" (Leviticus 16:2)]. (13) בית זבל — i.e., a House to dwell in.

Writings Mishlei 21

כתובים משלי פרק כא

י נפש רשע אותה-רע לא-יחן בעיניו רעהו: י נפשיה דרשיעא ריגא
 יא בענש-ליץ יחכם-פתי ובהשפיל לחכם יקח- דעת: יא בישתא ולא מתרחם בעינוי
 יב משפיל צדיק לבית רשע מסלף רשעים דעת: יב מתכיה דממקנא
 יג אטם אזנו מועקת-דל גם-הוא יקרא ולא דחכימא יסב ידיעתא:
 יד דרשיעא ומטלטל רשיעא בבישתא: יד דמסכר אדניה דלא נשמע לצוחתיה דמסכנא אף נקרא
 יב מתתפל צדיקא בביתיה

(10) The soul of the wicked desires evil; his neighbor finds no favor in his eyes. (11) When the scorner is punished, the simple man gains wisdom; but when a wise man is instructed, he receives knowledge. (12) The righteous One considers the house of the wicked and overturns the wicked to their ruin. (13) Whoever stops up his ears at the cry of the poor, he, too, shall cry out, but

RASHI

רש"י

(10) לא יחן — finds no compassion. (11) When the scorner is punished — through the suffering of the scorner the simple become wise and repent. (12) The righteous One considers — the Holy One

(י) לא יחן. לא ירוחם: (יא) בענש ליץ. על ידי היסורים שבאים על הלץ הפתאים מתחכמים ושבבים בתשובה: (יב) משפיל צדיק. הקב"ה משפיל ונותן לב להכרית הרשע בגון זכר עמלק: מסלף.

Blessed is He considers and sets His heart to destroy the wicked such as the remembrance of

יְעַנֶּה: יד מֵתֵן בְּסֵתֶר יִכְפֶּה אָף וְשָׁחַד בְּחֵק חֲמָה
 לֹא־לֵהָא וְלֹא נִתְעַנִּי: יד מוֹהֲבָא
 בְּטִישָׁא מְדַעְכָּא רוּגְזָא
 וְשׁוֹחֲדָא בְּעוּבָא חֲמָתָא
 עֲזָה:

עֲשִׂינָתָא:

not be heard. (14) A gift in secret pacifies anger; and a bribe in the bosom — [will appease] strong wrath.

RASHI

רש"י

מַעֲקָם: (יג) אֵטֶם. סוֹתָם: (יד) מֵתֵן בְּסֵתֶר. צְדָקָה: אֵטֶם — *Amalek.* מַסְלֵף — *overturns.* (13) אֵטֶם — *plugs up.* (14) A gift in secret — *meaning charity.* And a bribe in the bosom — *that a person gives charity in the bosom* — *discreetly also* יִכְפֶּה — [will appease] strong wrath.

Mishnah Menachot, chapter 9

משנה מנחות פרק ט

(1) There were two dry-measures in the Temple: A tenth [of an *eifah*] and the half-tenth. Rabbi Meir says; [Since the verse says; “A tenth, a tenth,” (עשרון עשרון) twice (Numbers 28:29) therefore, there were two vessels measuring one tenth for a total of three vessels, one] a [vessel containing one] tenth [only when heaped, and used for all meal-offerings], a [second, larger dry-measure containing one] tenth [when flush on top, used for the daily meal-offering of the High Priest, which consisted of “One-tenth of an *eifah* of the fine flour for a perpetual meal-offering; half of it in the morning, and half of it in the evening” (Leviticus 6:13). And since one could not divide one tenth properly when in a heaping vessel, the second vessel, containing one tenth when flush, was utilized], and a [third dry-measure of one] half-tenth. What purpose did the one tenth measure serve? It was used to

רבנו עובדיה מברטנורא

א שתי מדות. עשרון עשרון, וחצי עשרון. שתי מדות של עשרון היו, אחת מודדים אותה גדושה, שהיתה קטנה ולא היתה מחזקת כשהיא אלא עשרון, כשיעור חברתה כשהיא מחוקה. דר' מאיר גמר מקרא דכתיב (במדבר כח) עשרון עשרון לכבש האחד, דשתי עשרונות היו שם, ואי שתיקן שוות, היא לזו מדה אחת, אלא אחת מחוקה ואחת גדושה. גדושה שבה היה מודד לכל המנחות, מחוקה שבה היה מודד לחביתי כהן גדול. וחכמים אומרים לא היה שם אלא עשרון אחד דכתיב (שם כט) ועשרון אחד לכבש האחד, ואותו עשרון מחוק היה, ובו היו מודדים לכל המנחות. והלכה כחכמים: לא בשל שלשה לפר. למנחת נסכים של פר דכתיב ביה (שם כח) ושלשה עשרונים לפר האחד, לא היה מודדן במדה אחת שתהא מחזקת שלשה עשרונים, שלא היתה שם מדה גדולה מעשרון: אלא מודדן עשרונות. כל עשרון עשרון בפני עצמו: הכי גרסינן: חצי עשרון מה היה משמש שבו היה מודד לחביתי כהן גדול. והכי פירושו, לחביתי כהן גדול מביא עשרון שלם, וחוצהו בחצי עשרון שבמקדש, ולש כל חצי עשרון בפני עצמו, ועושה מכל חצי עשרון שש חלות, שהן לשני חצאי עשרון שנים עשרה חלות, ואופה כולן ביחד, ואחר כך מחלק כל חלה לשנים, ומקריב שנים עשר חצאין בבוקר ושנים עשר חצאין בערב, וקודם שיקריב פותת אותן לפתין

measure [all] the meal-offerings; [i.e.,] one did not measure with one three-tenths dry-measure [the meal-offering] for a bullock [which required three tenths of an *eifah* of flour] or with a two-tenths measure [the meal-offering] for a ram [which required two tenths of an *eifah* of flour]. Rather, he measured them by [individual] tenths. What purpose did the half-tenth measure serve? It was used to [pour into and] measure the daily meal-offering of the High Priest, [which was offered] half in the morning and [the other]

half towards evening. (2) There were seven liquid-measures in the Temple: The *hin*, [which equals twelve *log*] the half-*hin*, the third-*hin*, the quarter-*hin*, the *log* [approximately, six eggs], the half-*log*, and the quarter-*log*. Rabbi Elazar son of Rabbi Tzadok says; [There was only one *hin* measure, but] there were markings in the *hin* measure [indicating] thus far, for a bull [i.e., one half *hin*], thus far, for a ram [i.e., one third *hin*], and thus far, for a lamb [one quarter *hin*, and therefore, it was not necessary to have individual measurements for the fractions of the *hin*]. Rabbi Shimon says; There was no [full] *hin* measure there at all, for [since the *hin* was only used once, when Moshe Rabbeinu made the anointing oil (Exodus 30:25),] what purpose could the *hin* serve? Rather [the full *hin* was put away, but to make up the seven liquid-measures], there was an additional measure of one *log* and one half by which one used to measure [the oil] for the daily meal-offering of the High Priest [which required three *log*], one *log* and one half in the morning and one *log* and one half towards evening. (3) What purpose did the quarter-*log* serve? To measure a quarter-*log* of water [needed] for the leper [“One bird shall be slaughtered into an earthenware vessel, over fresh water.” (Leviticus 14:5)] and a quarter-*log* of oil for the Nazirite [meal-offering of loaves and wafers brought on the day of his shaving (Numbers 6:15)]. In actuality, the Gemara disputes these reasons as follows: The water needed for the leper did not necessitate sanctifying them in a sanctified vessel since this was performed outside the Temple Courtyard. The Nazirite meal-offering did not require a sanctified vessel since it was the slaughter of the ram which sanctified it. Rather, it was the High Priest's daily meal-offering which required the quarter-*log* measuring vessel since it required three *log* of oil for its twelve loaves, which equals one quarter-*log* for each loaf]. What purpose did the half-*log* [vessel] serve? [To measure] one half-*log* of water for the [cursing

רבנו עובדיה מברטנורא

כזית, וכופל כל פתיחה לשנים ואינו מבדיל. אבל פתיית כל שאר מנחות אע"פ שפתין שלהן כזית, כופל אותן לשנים ושנים לארבעה ומבדיל, כדתנן לעיל בפרק ו': **ב שנתות היו בהין**. לא היה שם אלא הין, ובו היו סימנים מסמרות או פגיונות: **עד כאן לפר**. חצי ההין: **עד כאן לאיל**. שלישית ההין: **עד כאן לכבש**. רביעית ההין. ואין הלכה כר' אלעזר: **וכי מה היה ההין משמש**. שלא היה במקדש דבר שיהיה צריך להין שלם, שלעולם לא נצרכו להין אלא בשמן המשחה בימי משה ואותו שמן עדיין הוא קיים ועומד, ואם כן לא היו צריכים להין: **אלא מדה יתירה**. היתה שם להשלים השבע מדות: **למנחת כהן גדול**. היו לה שלשה לוגין שמן, לוג ומחצה שחרית, ולוג ומחצה בין הערבים: **ג רביעית מים למצורע**. דכתיב (ויקרא יד) ושחט את הצפור האחת אל כלי חרס על מים חיים, למים שדם הצפור

מה היה משמש, שבו היה מודד חבתי כהן גדול, מחצה בבקר ומחצה בין הערבים: **ב שבע מדות של לח היו במקדש**, הין, וחצי ההין, ושלישית ההין, ורביעית ההין, לוג, וחצי לוג, ורביעית לוג. רבי אלעזר בר צדוק אומר, שנתות היו בהין, עד כאן לפר, עד כאן לאיל, עד כאן לכבש. רבי שמעון אומר, לא היה שם הין. וכי מה היה ההין משמש אלא מדה יתרה של לוג ומחצה היתה שבה היה מודד למנחת כהן גדול, לוג ומחצה בבקר ולג ומחצה בין הערבים: **ג רביעית מה היתה משמשת**, רביעית מים למצורע, ורביעית שמן לגזיר. חצי לוג מה היה משמש, חצי לוג מים

water of the] suspected woman (Numbers 5:17) and one half-*log* of oil for the thanksgiving-offering [these amounts are traditions handed down from Sinai. Here, too, the Gemara asks regarding the water of the suspected woman that the water basin in the Temple Courtyard from which it was taken, sanctified them; and regarding the oil of the thanksgiving-offering, that was sanctified with the slaughter of the thanksgiving

sacrifice. Rather, the Gemara concludes, that the half-*log* vessel was necessary for the Menorah, for each lamp contained one half-*log* of oil]. With the *log*, one measured [the oil] for all the meal-offerings [since one tenth of an *efah* of flour required one *log* of oil]. Even a meal-offering of sixty-tenths [the maximum one was allowed to bring in one vessel] required sixty *log* [of oil]. Rabbi Eliezer ben Yaakov says; Even a meal-offering of sixty-tenths required only one *log* [of oil], for it is written; “A meal-offering, and a *log* of oil” (Leviticus 14:21) [i.e., for any meal-offering, a single *log*]. Six [*log*, which is half of one *hin*] were required for [the libations of a bull [and therefore one half-*hin* measuring vessel was necessary]. Four [*log* which was measured by the third-*hin* measuring vessel] for a ram, and three [i.e., measured by the quarter-*hin* measuring vessel] for a lamb. Three and one half *log* for the Menorah, [which is] one half-*log* for each lamp. (4) One may mix the libations of bullocks [which consisted of three tenths of flour with half of one *hin* or six *log* of oil, i.e., two *log* oil for every tenth of flour] with the libations of rams [which consisted of two tenths of flour with one third *hin* or four *log* of oil, which had the same consistency of two *log* of oil for every tenth of flour], or [mix] the libations of lambs [three *log* for every tenth] with the libations of other lambs, or those of an individual offering with those of a communal offering [of equal consistency], or those of [an offering being offered] today with those of [an offering which was offered] yesterday [since one may bring accompanying libations up to ten days later than the sacrifice]; but one may not mix the libations of lambs with those of bullocks or of rams since

רבנו עובדיה מברטנורא

נראה בהם, ושיערו חכמים רביעית הלוג: רביעית שמן לניזר. ללחם נזירות, ורביעית לא קדיש להיות כלי שרת משום רביעית מים של מצורע, דהא חוץ הוא. ולא משום לחם של ניזר, דאין לחם של ניזר קדוש אלא בשחיטת הזבח. אלא מפני שבה היה מודד לחביתי בהן גדול רביעית שמן לכל חלה וחלה, שהן שנים עשרה חלות ונסכיהן שלשה לוגין שמן: חצי לוג מים לסוטה. דכתיב (במדבר ה) ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרס, חצי לוג מים היה ממלא מן הכיור: חצי לוג שמן לתורה. הלכה למושה מסיני, וכן רביעית של ניזר. וחצי לוג נמי לא משום חצי לוג מים של סוטה וחצי לוג שמן של תודה הוא דקדוש להיות כלי שרת, אלא מפני שבו מחלק חצי לוג שמן לכל נר ונר של מגורה: אין לה אלא לוגה. לוג אחד לכל ששים עשרון. ואין הלכה כרבי אליעזר בן יעקב: ששה לוגים לפר. דהיינו חצי הין, דכתיב (שם טו) בלול בשמן חצי הדין. וארבעה לאיל, דהיינו שלישיית הדין. ושלשה לכבש, דהיינו רביעית הדין. שהדין שנים עשר לוגין: מחצי לוג לכל נר. שצריך שיתן בה מדתה שתהא דולקת והולכת מערב עד בוקר. ושיערו חכמים חצי לוג שמן ללילי תקופת טבת הארוכים. וכן היה נותן בכל נר בכל לילה. ואם כבתה נפסלה אותה פתילה והשמן מלהדליק בהן עוד, אלא מסירן ונותן חצי לוג שמן אחר ופתילה חדשה ומדליק: ד מערבין נסכי פרים. מנחת

לסוטה, וחצי לוג שמן לתודה. ובלג היה מודד לקל המנחות. אפלו מנחה של ששים עשרון נותן לה ששים לוג. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אפלו מנחה של ששים עשרון, אין לה אלא לוגה, שנאמר (ויקרא ד), למנחה ולג שמן. ששה לפר, ארבעה לאיל, שלשה לכבש, שלשה ומחצה למגורה, מחצי לוג לכל נר: ד מערבין נסכי אילים בנסכי פרים, נסכי כבשים בנסכי כבשים, של יחיד בשל צבור, של יום בשל אמש, אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים

their consistencies are different]. However, if after [the oil and flour of] each [offering] was mixed separately, they were then mixed together, they are valid; but, if before each was mixed by itself [they were mixed together], they are invalid [since the percentages of oil to flour are different, each never had its prescribed amount]. Although the meal-offering of the lamb that was

offered with the *omer* was doubled [two tenths of an *efah* of flour instead of one], its libations, however, were not doubled [and were the usual quarter-hin which is three *log* of oil and wine]. (5) All the measures in the Temple were heaped excepting [that used for] the High Priest's [meal-offering] which included, within itself, the heaped measure [of the others. This view is according to Rabbi Meir of Mishnah 1; the *halachah* does not follow this view]. The overflow [i.e., the uppermost layer of liquid resting on the outer lip of the vessel] of liquid-measures is sanctified, but the overflow [the flour heaped up over the lip of the vessel] of the dry-measures is not. [This view maintains that the liquid-measuring vessels were anointed within the vessel and along the outside of the vessel, and thus the outer upper lip sanctifies as well, whereas, the dry-measuring vessels, were only anointed along their inner walls.] Rabbi Akiva says; The liquid-measuring vessels were sanctified [both within and without], therefore, their overflow was sanctified too; the dry-measuring vessels were not sanctified [by anointing at all, and when one places the flour within, it only becomes sanctified by word of mouth for that which is necessary], therefore their overflow [not being necessary] are not sanctified.

בנו עובדיה מברטנורא

נסכי פר במנחת נסכי איל. לפי שבלילת שתיהן שוה, שני לוגים לעשרון. דהא תנן לעיל ששה לוגין לפר, וסולת הוי להו שלשה עשרונים כדכתיב (ס) והקריב על בן הבקר מנחה סולת שלשה עשרונים בלול בשמן חצי ההין, דהיינו ששה לוגין. ולאיל ארבעה לוגין, וסולת שני עשרונים לאיל: **נסכי כבשים**. שלשה לוגין לעשרון, דכתיב עשרון אחד לכבש האחד, וכתיב בלול בשמן חתי רביעית ההין, דהיינו שלשה לוגין: **ושל היום בשל אמש**. אם הביא אמש זבחו בלא נסכים. דקיימא לן אדם מביא זבחו היום ונסכיו מכאן ועד עשרה ימים. ואם היום הביא קרבן אחד ושני נסכים עמו אחד בשבילו ואחד בשביל של אמש, מערבין יחד אם הקרבנות שוין, שהיו שניהם כבשים, או אילים, (או פרים), או פר ואיל: **אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים**. לפי שמנחת פר ואיל חריבה היא לגבי כבשים, ובלעת הימנה, ונמצאת של כבש חסרה וזו יתירה: **ואם בללן**. שכבר הלכה מצות שמנון: **כשרין**. כרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה בהקומץ רבה ואמרי חרב שנתערב בבלול יקרב: **ואם עד שלא בלל**. נתערבו: **פטול**. דבעינן ראוי לבילה, וליכא, דחסרה לה של כבש ושל איל יתירה: **אף על פי שמנחתו כפולה**. דכתיב באמור אל הכהנים ומנחתו שני עשרונים: **ה שהיה גודשה בתוכה**. כשהיה מחוק היה מחוק כשאר עשרון גדוש. ומתניתין רבי מאיר היא דאמר בריש פרקין עשרון עשרון היה במקדש אחד מחוק ואחד גדוש. ולית הלכתא כותיה: **בירוציהן**. גודשן. דלח נמי איכא גודש פורתא: **מדות הלח בירוציהן קודש ומדות היבש בירוציהן חול**. בגמרא מפרש דהאי תנא סבר מדות הלח נמשחו בין מבפנים בין מבחוץ, הלכך שפת הכלי מקדשן לבירוצין. מדות היבש נמשחו מבפנים ולא נמשחו מבחוץ, הלכך בירוצים שאינן נוגעים מבפנים במקום משיחתן לא קדשו: **רבי עקיבא אומר מדות הלח קודש**. דסבר מדות הלח נמשחו בין מבפנים בין מבחוץ: **מדות היבש חול**. דלא נמשחו כל עיקר. ומיהו מה שמורדין

ואילים. ואם בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו, כשרין. אם עד שלא בלל, פטול. הכבש הבא עם העומר, אף על פי שמנחתו כפולה, לא היו נסקיו כפולין: **ה כל המדות שהיו במקדש, היו נגדשות, חוץ משל כהן גדול, שהיה גודשה לתוכה**. מדות הלח, בירוציהן קדש. ומדות היבש, בירוציהן חל. רבי עקיבא אומר, מדות הלח קדש, לפיכך בירוציהן קדש. ומדות היבש חל, לפיכך בירוציהן חל.

Rabbi Yose says; That is not the reason, rather, [both the dry and liquid-measuring vessels were anointed from within, but] it is because liquids are stirred up [when poured, therefore, what was previously within the vessel, now overflowed without]; dry-stuffs, however, are not [stirred up]. (6) All the [voluntary] offerings of the Congregation and of the individual require libations [i.e.,

accompanying meal-offerings and wine libations] except the firstborn, the tithe of cattle, the Passover-offering, the sin-offering and the guilt-offering [which are not voluntary, but rather, are required offerings; this is deduced from the verse where libations are introduced in Scripture, which states "Because of a vow or as a freewill-offering, or on your Festivals" (Numbers 15:3) thus, if not a Festival offering, only voluntary offerings require libations]; but the sin-offering and guilt-offering of the leper [even though they are not voluntary, they still] require libations [since it does not come for a particular sin, as do other sin-offerings, they are not considered, in degree, as obligatory as are other sin-offerings]. (7) All of the offerings of the Congregation do not require the [forceful] leaning of hands [upon the animal's head] except for the bull that is offered for the transgression [by the Congregation] of any of the commandments [through the erroneous instruction of the Sanhedrin (see Leviticus 4:14)], and the scapegoat [which is cast off (ibid 16:21)]. Rabbi Shimon says; also the he-goat offered for the sin of idolatry [through the erroneous instruction of the Sanhedrin (see Numbers 15:24 and Rashi there); the *halachah* does not follow Rabbi Shimon]. All the offerings of an individual require the [forceful] leaning of hands except for the firstborn, the tithe of cattle, and the

רבנו עובדיה מברטנורא

בהן קדוש קדושת הפה, וגברא למאי דצריך מקדש פה. בירוצין לא מקדש להו דלא צריכי ליה: ר' יוסי אומר לא משום זה. ר' יוסי סבר אידי ואידי נמשחו מבפנים ולא נמשחו מבחוץ. והכא היינו טעמא, משום דלא נעבר, מה שבשולי הכלי כשמוספיין עליו נעבר ומתערב ונבלל ועולה מלמעלה, ונמצא שכבר קדשו הבירוצין בתוך הכלי: והיבש אינו נעבר. אלא במקומו עומד, הלכך מה שבפנים קדוש, ומה שבחוץ אינו קדוש: ו חוץ מן הבכור והמעשר והפסח והחטאת והאשם. משום דכתיב בפרשת נסכים (במדבר טו) לפלא נדר או בנדבה, בא בנדר ובנדבה טעון נסכים, יצאו בכור ומעשר ופסח וחטאת ואשם שהן באים חובה לא לנדבה שאין טעונים נסכים. יכול אף חובות הבאות מחמת הרגל ברגל כגון עולות ראייה ושלמי חגיגה לא יהיו טעונות נסכים, תלמוד לומר או במועדיכם, כל הבא במועדיכם טעון נסכים. ושעירי חטאת שבאים חובה לרגל אין טעונים נסכים, דכתיב בפרשת נסכים וכי תעשה בן בקר, בן בקר בכלל היה, בכלל ועשיתם אשה, דמשמע כל אשה טעון נסכים חוץ (מאשה) שמיעט, ולמה יצא, להקיש אליו, מזה בן בקר מיוחד שבא בנדר ונדבה, אף כל בא בנדר ונדבה, יצאו שעירי הרגלים שהן באות חטאות, שאין חטאת בא בנדר ונדבה, שאין טעונות נסכים: חטאתו ואשמו של מצורע טעונים נסכים. לפי שאין באים על חטא כשאר חטאות ואשמות. וחטאת נזיר אינה טעונה נסכים משום דנזיר חוטא הוא כדכתיב (שם ט) מאשר חטא על הנפש, שציער עצמו מן היין: ז פר הבא על כל המצות. על אחת מכל המצות. כגון הורו בית דין שחלב מותר. וזהו פר העלם דבר של צבור (שבמקרא), וסמיכה כתיבא ביה (ויקרא ד) וסמכו זקני העדה את ידיהם על ראש הפר, ושלשה מקני בית דין היו סומכין עליו: ושעיר המשתלח. לעזאזל, כתיב ביה (שם טז) וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי: ושעירי עבודה זרה. דכתיב בפרשת שלח לך, וכי תשגו וגו'. ואין הלכה כר' שמעון: כל קרבנות היחיד טעונים סמיכה.

רבי יוסי אומר, לא משום זה, אלא שהלה נעקר, והיבש אינו נעקר: ו כל קרבנות הצבור והיחיד טעונים נסכים, חוץ מן הבכור והמעשר והפסח והחטאת והאשם, אלא שחטאתו של מצורע ואשמו טעונים נסכים: ז כל קרבנות הצבור אין בהם סמיכה, חוץ מן הפר הבא על כל המצות, ושעיר המשתלח. רבי שמעון אומר, אף שעירי עבודה זרה. כל קרבנות היחיד טעונים סמיכה, חוץ מן הבכור, והמעשר,

Passover-offering. The heir may lean his hands [on his father's freewill-offering if his father died before offering it] and may bring the libations for it, and can substitute it [i.e., if he transgressed and substituted another animal in its stead, it is substituted and both are now sanctified (see Leviticus 27:10)]. (8) All [who bring a sacrifice] may lean the hands on the offering except a deaf-mute, an

imbecile, a minor, a blind man, a gentile, a slave, an agent, or a woman. The leaning of hands is a remnant of the commandment [i.e., it does not invalidate the offering, if not performed]. [One must lean, forcefully,] both hands on the head of the animal; and, in the place where one leans the hands, the animal is slaughtered [if he leaned outside the Temple Courtyard, he must lean, once again, inside the Temple Courtyard]; and the slaughtering must immediately follow the leaning of hands. (9) The rite of the leaning of the hands is [in certain respects] more stringent than the rite of waving, and the rite of waving is [in other respects,] more stringent than the rite of the leaning of hands. [The rite of the leaning of the hands is more stringent,] for [in the case where many people joined together to bring a sacrifice] one may perform the waving on behalf of the others. However, regarding the leaning of the hands, one may not perform on behalf of others. The rite of waving is more stringent [than that of leaning], for the rite of waving takes place both in offerings of the individual [such as the sacrificial portions of an individual's peace-offerings and the chest and thigh thereof] and in offerings of the Congregation, for living animals [such as the two live lambs of Shavuot] and for slaughtered animals [the thighs and chests of the aforementioned after their slaughter], and for things that

והפסח. והיורש סומך, ומביא נסכים, וממיר: ח הכל סומכין, חוץ מחרש, שוטה, וקטן, סומא, ונכרי, והעבד, והשליח, והאשה. וסמיכה, שיירי מצוה, על הראש, בשתי ידיים, ובמקום שסומכין שוחטין, ותוף לסמיכה שחיטה: ט חומר בפסיכה מבתנופה ובתנופה מפסיכה, שאחד מניף לכל החברים ואין אחד סומך לכל החברים. וחומר בתנופה, שהתנופה נוהגת בקרבנות היחיד ובקרבנות הצבור, בחיים ובשחוטין,

רבנו עובדיה מברטנורא

דעיקר סמיכה בקרבן יחיד הוא דכתיב (שם ג) וסמך ידו על ראש קרבנו: היורש סומך. אם התנדב אביו בקרבן עולה ושלמים ומת, בנו סומך עליו: ומביא נסכים. של קרבן: וממיר. אם המירה בבהמה אחרת, תמורתו חלה עליה ושתיהן קדושות, כאילו המירה אביו: ח חוץ מחרש שוטה וקטן. לפי שאין להם דעת: סומא. דכתיב בפר העלם דבר של צבור, וסמכו זקני העדה, והם סנהדרין גדולה, ובסנהדרין לא היה בהן סומא, כדמוכח במסכת סנהדרין, והוא הדין לכל שאר סמיכות שאין סומא יכול לסמוך: ונכרי. דכתיב דבר אל בני ישראל וגו', בני ישראל סומכין, ואין הנכרים סומכין: והעבד והשליח. דכתיב (ויקרא א) וסמך ידו, ולא יד עבדו ולא יד שלוחו: והאשה. בני ישראל סומכין, ולא בנות ישראל סומכות: וסמיכה שיירי מצוה. דאינה מעכבת כפרה. ומיהו מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר: בשתי ידיים. דכתיב בשעיר המשתלח (שם טז) וסמך אהרן את שתי ידיו, זה בנה אב לכל הסומכים שיהיו בשתי ידיים: ובמקום שסומכים שוחטים. שאם סמך חוץ לעזרה, חזר וסומך בעזרה במקום שחיטה: ותיכף לסמיכה שחיטה. דכתיב וסמך ושחט: ט שאחד מניף לכל החברים. שנתחברו להתנדב קרבן אחד. שכל קרבנות נדבה יכולים להביא בשותפות. ואחד מניף על ידי כולן. אבל כולן יחד אין יכולין להניף, דהויא חציצה בין ידו של זה ולקרבו. וכחן שמניח ידו תחת יד הבעלים ומניף והויא יד בעלים חציצה, לא איכפת לן, דהא עיקר תנופה בבעלים: בקרבנות היחיד. כגון חזה ושוק של שלמים: ובקרבנות צבור. כבשי עצרת שטעונים תנופה חיים ושחטים: בדבר שיש בו רוח חיים. קרבן בהמה: ובדבר שאין בו רוח חיים. כגון לחמי תודה וניזיר:

have life [such as an animal offering] and for things that don't have life [meal-offerings]; but it is not so with the rite of the leaning of the hands [since the rite of the leaning does not

בדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים, מה שאין כן בסמיכה:

Gemara Menachot, 44a

It was taught: Rabbi Natan said; There is not a single commandment in the Torah, even the lightest, whose reward is not enjoyed in this world; and as to its reward in the future world, I don't know how great it is. Go and learn this from the commandment of *tzitzit*. Once a man who was very scrupulous about the commandment of *tzitzit*, heard of a certain harlot in one of the towns by the sea who accepted four hundred gold [dinars] for her hire. He sent her four hundred gold [dinars] and appointed a day with her. When the day arrived, he came and waited at her door. Her maid came and told her, That man who sent you four hundred gold [dinars] is here and waiting at the door; to which she replied; Let him come in. When he came in, she prepared for him seven beds, six of silver and one of gold; and between one bed and the other, there were steps of silver, but the last, were of gold. She then went up to the top bed and lay down upon it, exposed. He, too, went up after her in his desire to sit exposed with her, when suddenly the four fringes [of his garment] struck him across the face; whereupon he slipped off and sat upon the ground. She also slipped off and sat upon the ground and said, By the life of the Ruler of Paras, I will not leave you alone until you tell me what blemish you saw in me. By the Temple, he replied, never have I seen a woman as beautiful as you are; but there is one commandment which the Lord our God has commanded us, it is called *tzitzit*, and with regard to it the expression "I am the Lord your God" is written twice (see Numbers 15:41), signifying, I am the One Who will exact punishment in the future, and I am the One Who will give reward in the future. Now [the *tzitzit*] appeared to me as four witnesses [testifying against me]. She said, I will not leave you until you tell me your name, the name of your town, the name of your teacher, and the name of your school in which you study the Torah. He wrote all this down and handed it to her. She then arose and divided her estate into three parts; one third for the government [so that they allow

גמרא מנחות דף מ"ד.

תנא אמר רבי נתן אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה שאין מתן שכרה בעולם הזה. ולעולם הבא איני יודע כמה. צא ולמד ממצות ציצית. מעשה באדם אחד שהיה נהיר במצות ציצית שמע שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ארבע מאות זהובים בשכרה שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח נכנסה שפחתה ואמרה לה אותו אדם ששיגר לך ארבע מאות זהובים בא וישב על הפתח. אמרה היא יכנס. נכנס הציעה לו שבע מטות ששה של כסף ואחת של זהב ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה. באו ארבע ציציותיו וטפחו לו על פניו נשמש וישב לו על גבי קרקע ואף היא נשמטה וישבה על גבי קרקע אמרה לו גפה של פרס שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי אמר לה העבודה שלא ראיתי אשה יפה כמותך אלא מצוה אחת צונו ה' אלהינו וציצית שמה וכתוב בה שתי פעמים אני ה' אלהיכם אני הוא שעטיד להפריע ואני הוא שעטיד לשלם שכר עכשיו נדמו עלי כארבע עדים. אמרה לו איני מניחתך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה לומד בו תורה כתב ונתן בידי עמדה וחלקה כל נכסיה שלישי

her to convert], one third to be distributed amongst the poor, and one third she took with her in her hand; the bed clothes, however, she retained. She then came to the *bet midrash* of Rabbi Chiyya, and said to him, Master, give instructions about me that they make me a proselyte. My daughter, he replied, perhaps you have set your eyes on one of the

students? She then took out the script and handed it to him [relating to him her experience and the miracle of the *tzitzit*, being convinced of her pure motive for converting], Go, he said [to her, marry him], and enjoy your acquisition. Those very bedclothes which she had spread for him for an illicit purpose, she now spread out for him lawfully. This is the reward [of the commandment] in this world; and as for its reward in the future world I know not how great it is.

זוהר יתרו דף פ"ט ע"א

קרְבָנָא כְּלָא לְסִטְרָא דַּא חוּלְקָא דְקַדְשָׁא וְרַעוּתָא דְקַדְשָׁא לְסִטְרָא דַּא הֵהוּא חוּלְקָא דַּאינוּן חוּבִין וְחִטָּאִין דַּאֲתִיְיָהִיבוּ בְהוֹדָאָה עַל הֵהוּא בְשָׂרָא דְקַרְבָּנָא כְּמָה דְכִתְיִב (משלי כ"ג) אִם רָעֵב שׁוֹנֵאֵד הַאכִילֵהוּ לֶחֶם וְגוֹמֵר כִּי נְחָלִים אֲתָה חוֹתֵה וְגוֹמֵר. וְסִימְנִיד (אסתר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. וְכַאֲה אִיהוּ מָאן דִּידַע אֲרַחֲיָה לְמִיתָד בְּאַרְחַ קְשׁוּמִי. וְכַל מָאן דִּלָּא יָדַע לְסַדְרָא שְׂבִיחָא דְמֵאֲרִיָּה טָב לִיָּה דִּלָּא אֲבָרִי. בְּגִין דַּאֲצִטְרִיד צְלוּתָא דַּאִיהוּ שְׁלָמָא לְעִילָא. (בְּגִין דַּאֲצִטְרִיד צְלוּתָא) מִגּוּ מַחְשְׁבָה וְרַעוּתָא דִּלְבָא וְקִלְא וּמְלָה דְשִׁפּוּן לְמַעַבְד שְׁלִימוּ וְקְשׁוּרָא וְיַחְוּדָא לְעִלָּא כְּגוּוֹנָא דַּאִיהוּ לְעִלָּא כְּגוּוֹנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוּ מַעֲלָא לְתַתָּא הִכִּי אֲצִטְרִיד מִתַּתָּא לְעִלָּא לְקִשְׂרָא קִשְׂרָא כְּדָקָא יָאוּת רֹזָא לְחִבְרִיָּא דִּיְהִיבֵן בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָא. מַחְשְׁבָה. וְרַעוּתָא וְקִלְא. וּמְלָה. אֲלִין אַרְבַּע מְקַשְׂרִין קִשְׂרִין לְבַתֵּר דְקִשְׂרִין קִשְׂרִין כְּלָהוּ כְּתִדָּא אֲתַעֲבִידוּ כְּלָהוּ רְחִיבָא הִדָּא לְאַשְׂרָאָה עֲלִיָּהוּ שְׂכִינֵתָא וְאַתַּעֲבִידוּ כְּלָהוּ לְבַתֵּר אַרְבַּעָה סְמִכִין לְאַתַּעֲבִידוּ בְּהוּ וְשְׂכִינֵתָא אֲסִתְמִיד עֲלִיָּהוּ כְּכַל אִינוּן קִשְׂרִין עֲלִין. מַחְשְׁבָה אֲפִיק רַעוּתָא (רַעוּתָא אֲפִיק קִלְא). רַעוּתָא דְנִפְקִי מִגּוּ מַחְשְׁבָה אֲפִיק קִלְא דַּאֲשִׁתְמַע וְהֵהוּא קִלְא דַּאֲשִׁתְמַע סְלִיק לְקִשְׂרָא קִשְׂרִין מִתַּתָּא לְעִלָּא הִיכְלִין תַּתָּאִין בְּעִלְאִין קִלְא דַּאִיהוּ קִשְׂרִין וְקִשְׂרִין בְּרַבְּכָאן מַעֲלָא לְתַתָּא בְּלַחֲשֵׁי סְמִיד אֲלִין אַרְבַּעָה סְמִכִין. מַחְשְׁבָה. וְרַעוּתָא. קִלְא. וּמְלָה. סְמִיכוּ בְּסִימָא דְקְשׁוּרָא אֲתֵר דְכִלְא אֲתַקְשֵׁר בִּיהּ כְּתִדָּא וְאַתַּעֲבִידוּ כְּלָהוּ חַד. וְכַאֲה אִיהוּ כַר נֶשׁ דְקִשְׂרִין דְמֵאֲרִיָּה וְסְמִיד סְמִיכִין כְּדָקָא יָאוּת וְאַתְכּוּן כְּכַל הִנֵּי מִילִין דְקַאֲמֵרֵן. וְכַאֲה אִיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא וְכַעֲלָמָא דַּאֲתִי:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

Our Rabbis, of blessed memory, said; (Yoma 19b) Whoever engages in idle conversation violates a positive commandment, as it says; (Deuteronomy 6:7) "And speak of them." It was said (Succah 28a) about Rabban Yochanan ben Zakai and about Rav that they never

אָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָכוּנוּם לְבִרְכָה. הִשָּׁח שִׁיחָה בְּטִלְהָ עוּבֵר בְּעִשָׂה שְׁנֵאֲמַר (דברים ו) וְדַבַּרְתָּ בָּם וְאָמְרוּ עַל רֵבֶן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי וְעַל רַב

engaged in unholy conversation in their lives. Our Rabbis, of blessed memory, said; (Megillah 18a) If a word is worth one *sela*, silence is worth two. And Our Rabbis, of blessed memory, said; (Avot 1:17) I have found nothing better for a person than silence. It is written; (Lamentations 3:28-29) “Let him sit alone and be silent ... let him put his mouth in the dust.” And it is written; (Proverbs 18:21) “Death and life are in the power of the tongue.” Our Rabbis, of blessed memory, said; (Avot 3:17) Silence is a fence to wisdom. Shlomoh said: (Ecclesiastes 5:1) “Do not rush your mouth and do not let your heart hurry to bring out a word before God. For God is in heaven and you are on earth; therefore, let your words be sparse.” Our Rabbis, of blessed memory, also said; (Chullin 89b) Will you indeed (*ha'umnam eilem*) speak righteousness?” (Psalms 58:2) What should a person's skill (*omanut*) be in this world? Making himself mute (*ilem*). And our Rabbis, of blessed memory, said; (see Chagigah 5b) Rebbi would weep when he came to this verse; (Amos 4:13) “For, behold, He forms the mountains and creates the wind, and tells a person his conversation” — even the light conversation that a man has with his wife, he will have to answer for in judgement, in the future. May God save us, amen, so may it be His will.

שְׁמִימֵיהֶן לֹא שָׁחוּ שִׁיחַת חוּלִין וְכוּ' וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה מְלָה בְּסֻלַּע מִשְׁתוּקָא בְּשִׁתִּים וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה לֹא מִצְאָתִי לְגוֹף טוֹב מִשְׁתִּיקָה וְכִתִּיב (אֵיכָה ג) יֵשֶׁב בְּדָד וַיִּדָּם יִתֵּן בְּעַפְרָ פִּיהוּ וְכִתִּיב (מִשְׁלֵי יח) מוֹת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה סִיג לְחֻכְמָה שְׁתִּיקָה וְאָמַר שְׁלֹמֹה (קֹהֶלֶת ה) אֵל תְּבַהֵל עַל פִּיךָ וְלִבְךָ אַל יִמְהַר לְהוֹצִיא דָבָר לְפָנֵי הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בְּשִׁמְיָם וְאִתָּה עַל הָאֶרֶץ עַל כֵּן יִהְיוּ דְבָרֶיךָ מְעֻטִּים וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (תְּהִלִּים נח) הָאֱמָנָם אֲלֵם צְדָק תְּדַבְּרוּן מָה אוֹמְנוֹתוֹ שֶׁל אָדָם בְּעוֹלָם הֵנָּה יִשִּׁים עֲצָמוֹ אֲלֵם וְכוּ' וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה. רַבִּי פִּד הֵנָּה מְטִי לְהֵאֵי קָרָא הֵנָּה בְּכִי (עֲמוּס ד) כִּי הֵנָּה יוֹצֵר הָרִים וּבִרְא רֹחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מָה שָׁחוּ אֶפְלוּ שִׁיחָה קָלָה שְׁאָדָם מִשִּׁיחַ עִם אִשְׁתּוֹ עֲתִיד לִתֵּן עֲלֶיהָ אֶת הַדִּין ה' יַצִּילֵנוּ אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן:

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Ch. 2

(1) Starting on the seventh day of Cheshvan, a person recites the request for rain in [ברך] the blessing about the years. He continues doing so throughout the time that he says; You make the rain fall [in the second blessing, i.e., until the first day of Pesach]. To whom does this apply? To people in the Land of Israel. But in Babylonia, Syria, and the places nearby and similar to them, they request rain beginning on the sixtieth day after the Tishrei cycle. (2) Places that need rain during

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ב'

א משבֿעה ימים במרחשון שואלין את הגשמים בבֿרפת השנים כל זמן שמזכיר הגשם במה דברים אמורים בארץ ישראל אבל בשנער ובסוריא ובמקומות הסמוכות לאלו והדומין להן שואלין את הגשמים ביום ששים אחר תקופת תשרי: ב מקומות שזן

the sunny season, such as the distant islands of the sea, ask for rain at the time when they need it, in the blessing of; Who hears prayer. Places that keep the Festivals for two days begin saying; You make the rain fall, in the additional [mussaf] prayer of the first day of Shmini Atzeret and continue to say it

throughout the entire rainy season.

צְרִיכִין לְגִשְׁמִים בַּיָּמֹת הַחֹמָה בְּגוֹן אֵי הַיָּם הַרְחוֹקִים שׁוֹאֲלִין אֶת הַגִּשְׁמִים בְּעַת שְׁהֵן צְרִיכִין לָהֶן בְּשׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה. וּמְקוֹמוֹת שְׁהֵן עוֹשִׂין יוֹם טוֹב שְׁנַי יָמִים אֹמְרִים מוֹרִיד הַגִּשְׁמִים בְּתַפְלַת מוֹסַף שֶׁל יוֹם רִאשׁוֹן שֶׁל שְׁמִינֵי עֲצֶרֶת וּמִתְפַּלֵּל וְהוֹלֵךְ כָּל יָמֹת הַגִּשְׁמִים:

PEKUDAI FOR THURSDAY NIGHT

פקודי ליל ששי

צירוף יהוה

טז וַעֲבָדוּ תַרְתִּין מְרַמְצָן דְּדֶהב וְתַרְתִּין עֲזָקוֹן דְּדֶהב וַיִּהְבּוּ יָת תַּרְתִּין עֲזָקְתָא עַל תַּרְיָן סְטְרֵי חוּשְׁנָא: יז וַיִּהְבּוּ תַרְתִּין גְּדִילְתָא דְּדֶהב עַל תַּרְתִּין עֲזָקְתָא עַל סְטְרֵי חוּשְׁנָא: יח וַיִּתְּ תַרְתִּין גְּדִילְתָא דְּעַל תַּרְתִּין סְטְרוּהֵי יִהְבּוּ עַל תַּרְתִּין מְרַמְצָתָא וַיִּהְבְּנוּ עַל כְּתָפֵי אַפּוּדָא לְקַבֵּל אַפּוּהֵי: יט וַעֲבָדוּ תַרְתִּין עֲזָקוֹן דְּדֶהב וְשׁוּיָאוּ עַל תַּרְיָן סְטְרֵי חוּשְׁנָא עַל סַפְתֵיהֵי דִי לְעִבְרָא דְאַפּוּדָא מִלְגִּי: כ וַעֲבָדוּ תַרְתִּין עֲזָקוֹן דְּדֶהב וַיִּהְבְּנוּ עַל תַּרְתִּין כְּתָפֵי אַפּוּדָא מִלְרַע מִלְקַבֵּל אַפּוּהֵי לְקַבֵּל בֵּית לּוֹפֵי מַעְלוֹי

טז וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי מִשְׁבְּצַת זָהָב וּשְׁתֵּי טַבַּעַת זָהָב וַיִּתְּנוּ אֶת־שְׁתֵּי הַטַּבַּעַת עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן: יז וַיִּתְּנוּ שְׁתֵּי הָעֵבֶתֶת הַזֹּהָב עַל־שְׁתֵּי הַטַּבַּעַת עַל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן: יח וְאֵת שְׁתֵּי קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֵבֶתֶת נָתְנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמִּשְׁבְּצַת וַיִּתְּנֵם עַל־כְּתַפַּת הָאֶפֶד אֶל־מוֹל פָּנָיו: יט וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי טַבַּעַת זָהָב וַיִּשְׂיֵמוּ עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן עַל־שְׁפָתוֹ אֲשֶׁר אֶל־עֵבֶר הָאֶפֶד בֵּיתָה: כ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי טַבַּעַת זָהָב וַיִּתְּנֵם עַל־שְׁתֵּי כְּתַפַּת הָאֶפֶד מִלְמַטָּה מִמוֹל פָּנָיו לְעַמַּת מַחְבְּרָתוֹ מִמַּעַל

(16) And they made two golden housings and two golden rings and they attached these two rings on the two corners of the Breastplate. (17) Then they placed the two golden braids upon those two rings upon the corners of the Breastplate. (18) Then they placed the two ends of [each of] the two braids into the two housings, and they connected these [housings] to the *Eifod's* shoulder straps, on the [*Eifod's*] external surface. (19) Then they made two [more] golden rings, and attached [them] onto the two [lower] corners of the Breastplate, along its edge that is towards the *Eifod*, on the inside. (20) Then they made [another] two golden rings, and attached them to the bottoms of the *Eifod's* two shoulder straps, on the external surface, near their point of connection [to the